

בה'לין

נדונה צפיתו של הדור לאוסן היוצר, שיבוא ויתן צורה לכל המתנה והולך, לכל מלחמותינו וכבושינו, נצהוננו ומסלותינו — לנל הפעלות והסודרות. הרי דבר זה ברי לנו, שהננו בני דור שכסוהו. לא היה ואחריו לא יהיה, דור אחרון ודור ראשון כאחד. העבר ניטל מעמו והעתיד עודנו חסר טעם, ואנחנו על הנשר, ואם תוכן ללוחות אבן אין לנו, הרי חיים יש, ואם מאורות עוד שרם נבראו, הרי ניצוצות אורה בוקעים ומנצצים ספנות רבות, וכמה הרור לאסן שיבוא וילקט את הניצוצות, יתן דמות אמנותית לאשר דמות עוד אין לנו.

בגל צפיה זו קתה בנו הרנשתנו את האגדה.

ובסקצת סמפעצ בנו גם בסול האגדה, נעשינו ריאליים, את כל מעשינו משתדלים אנו להשתית עלי קרקע, וגם סן האסן אנו דורשים את הקרקעות הזאת, ובהעדרה, ירשו לעצמם גם להטיל ספק בשפן מרוסים הפרושים על היצירה, הבטול הזה לא פעט ארם יש בו, נהנים אנו סבל סגד ריאלי-כביכול (ולעתים קרובות גם ת'יש...) ושכחנו לשאוף לתוכנו את אייר האגדה.

בספרות נמצא אמנם סדי פעם במצג אגדות שונות או מעין-אגדות, אולם בהן נכיר סיר, כי משמשות הן אך צורה ספרותית לכותבם, שעתים הוא משחמש

לא הגיעה שעתה להנאל, פה לין כלילה של גלות זו עמנו, עד שתעלנו לאי"י (קדומות).

הסוף, פוסה עוד טרם סופר, אבל רפו לסף יש ויש: אשיריכם ישראל שאפילו בתים שאתם לוסדים בהם תורה הקב"ה פעלה אותם לא"י, והרי הרברים קל והוסר: מה אלו שאינם אלא קורות ואכנים, סטריח עליהם וקובע אותם בא"י, ישראל שעוסקים בתורה וכסצוות על אחת כמה וכמה, הוא שנאמר והביאותים אל הר קדשי — (מעשה המשולה).

ותוכה דצוף גורות, סרענה, תורה, תפילה, חסרת שבת, ועל כולם אהבת א"י התקועה בלב ותקות השיבה הנוולת בתוך עורקי הנפש והדם, והיא יסוד כל המעשים אל מסנתם.

כל ההויה הגלותית אינה אלא ליגתי לילה, אלא שמצרפת כנסת ישראל את השכינה עמה, ומתוך כך הוקלה הלינה כשרות נכרים, תמיד היה, גר התמיד ססוף לשקיעתו, אלא שבכל זאת נר תמיד היה ולא דעך, צרופי הכהוכים ארוכים וכנסת-ישראל היא השטן לנר התמיד הלזה, טרות והתעללויות לא ססקו, פריצי ארם וצופים כנות ישראל סתחת חופתן (סחולת המות), ושוב מתעללים ביהודי הכפר וספילים אותם הטיטה, בנסעם לחזות בנועם ה' בימים הנוראים (בסצולות), מלכים בי יצאו להלהם זה בזה, והיתה ראשית פניעתם בישראל (עוריאל משה), ואעפ"כ לא עךר נר התמיד.

והאגדה נשורת והולכת, ומספרת מה הנחיל לו את הכוח העצום לשאת את כל אלה.

במקום מלכות-טרינה היתה לו לישראל בגולה מלכות-עולם, אברהם הכפרי שהוכתר ע"י אברו מולין לסלך עליהם, שתחמק מסלכות-ארץ זו ורץ לבית-הכנסת, ויהי בכואו והסה סתפללים את תפלת הבוקר: ארון עולם אשר סלך בטרם כל יציר נברא, (משומדים לבקר).

(עבורת-המלכות הזו היא תורה, תפלת ושבת, אור התורה סאיר בלילות ופניה לתוך כל המחשכים, ואפילו מעכירי-על-גבול הולכים לאורה, (אור תורה); ועוריאל משה הכתף סט שכמו לסשא הספרים על שכמו, אף הוא לסר על-פה לסצער סיני שפות של ספרים קדושים בכרו להאור מאור התורה, וככוא שפעת קלגמים להחריב את העיר, הוא פושט ציארו לשחיטה על קדושת-הספרים (מעשה עזריאל משה); הגאון היוצר ברענו סותר על סתן-רסות ליצירותיו, ובלכר שלא יהיו בנו עמי הארץ (חבית של ר' יוחנן).

על כוחיהשבת ססופר בקצרה כאן, אבל עוד לא זכינו לתאור בה נשנכ של קדושת השבת כסו כשני הדפים הסכונים בשם 'חרב דוביש': (ביד דוביש חרב אשר נתן סלאך סמות לדוביש, יום ולילה לא תשבות, אך סדי שבת בשבתו בהתקדש ליל השבת ונתה החרב בידי דוביש, אשר נסף אליה יין קידוש בבוא דוביש בית רבי אריה כליל השבת, ולא תנוע החרב כל יום

השבת, אפילו החרב הסתהפכת על קדקור העולם תמיד אין לה שליטה ביום זה, והמסכת אשר כתיבה נשורים כל החוסים היא ארץ-ישראל, עד שתעלנו לארץ ישראל' — זהו חנאי כל הקיום.

תינוקות של בית רבן, שנשמתם עדיין לא עברה דרך כור ההכנעה, משחי קיהם נעוצים ביסיר-קדם, במקום שורש-הנשמה: מלחמת דוד וגליות וכהן משיח מלחמה והסיהם הבונים את בית-הסקדש ביום שחחריכוהו האויבים, ועד שיסצאו את השסיה, יחתכו את האבנים בשנים... (בית הכנסת הגדול);

והוקן הוה שכל וגיו חסוצים כחוסף, ואין לו בעולם הוה כלום, כיון שנמר ברעתו לנסוע לא"י, סיר נסתקו לו שטותיו, ונתחככה עליו עבודתו, ובחצות-ליל, מקשקש לבו כפעמון מתוך שסחה שעדיין הוא ברחבו יתכרך סחויק נשמתו בקרבו ולא נתן אותו לנוע כחוף-לארץ, (מענלי צהק);

ואף העו יונקת את שפע הלבה הטרפא בא"י, והסבין את סוד-היניקה הוה, אף דרך סערות יגיע לארץ-החיים (מעשה העז).

ובמעשה המשולחי סגיע הדבר לירי אכססזה סמש, אף התורה עצמה, כיון שבאה להנתק רנע אחר משפע דא"י, סיר נתסוססה, ארץ-ישראל היא עקרי-העקרים וכל השאר ספל לה, התורה אינה באה אלא לסענה, וכשנסו לנתק את צנורות-הויקה, סיר נתעלם בית-הסדרש והמקום שעמד עליו בית-הסדרש

תחלה היה עוסר ערום וערוה ומתכסה בחסה שבכין-ערבים, — וככר היתה שמש א"י וזרחת אף לתוך ספנית האמלית שבלב נדחי הגולה, ומסנה קלשו את אורם וחוסם... מולין — לאו דוקא, קרו: גילת ישראל, דרך כל הסערות הלכו העוים לא"י, ודרך כל המחילות היו נשמות ישראל מתגלגלות לירושלים, גרות והשטרות—אידך ואידך; אור תורה ומגולת-השבת — אידך ואידך, וככל סקום אשר נדחו שמה שבמי ישראל — פניהם סכוונים לא"י.

הלא היא אגרת גולת ישראל, קפל ענגון שפעת אוצרות-נשמה וצורם בניילים מעטים, צרף תוליה לחוליה והשרשרת שלמה, אין כאן בנוס כי אם צירוף אסנותי נשנכ ומצומצם בתכלית הצמצום.

והיה כי ישאלנו כננו סחר לאכר: איך נתקייסה בגסת-ישראל בגולה ובכות-רסה נתקייסה? ופתחנו וקראנו לסנו דף אחר דף סהספר הצנום הוה — ולבבו יבין.

סדרש החורבן לא נכתב ברור החרבן, ומדרש דור הרוני מלכות ודאי שלא הועלה על ספר בימי ר' עקיבא וחבריו, כיראם הרבה סאות שנים אחריהם,

ועתה בתקופת כין-ערבים כתב לנו ענגון את הסדרש שה סזורה ישראל.

אברהם יערי.